

28 octombrie – 3 noiembrie

Credința lui Avraam

Textul de memorat: „Deci prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.”
(Romani 3:31)

Capitolul 4 din Romani este esențial pentru doctrina biblică despre mântuirea prin credință și pentru factorii principali care au declanșat Reforma Săptămâna aceasta se împlinesc cinci sute de ani de la Reforma începută de Luther.

Când l-a dat pe Avraam - un model de sfințenie și virtute - ca exemplu de om care avea nevoie să fie mântuit prin har, fără faptele Legii, Pavel nu le-a lăsat cititorilor loc de echivoc. Dacă cele mai bune fapte și cea mai bună păzire a Legii nu au fost suficiente pentru a-l îndreptăți pe Avraam înaintea lui Dumnezeu, ce speranță avem noi, ceilalți? Dacă Avraam a avut nevoie de har, oricine are nevoie de har, fie că este iudeu, fie că este dintre neamuri.

În Romani 4, Pavel ne descoperă trei etape principale ale planului de mântuire: (1) făgăduința binecuvântării divine (făgăduința harului); (2) răspunsul omului la făgăduința aceasta (răspunsul credinței) și (3) declarația divină de atribuire a neprihănirii celor care cred (îndreptățirea). Așa s-au petrecut lucrurile în cazul lui Avraam și așa se petrec și în cazul nostru.

Să nu uităm că mântuirea este prin har, ne este oferită în dar, deși nu o merităm. Dacă am merita-o, atunci ne-ar fi datorată și n-ar mai fi un dar. Pentru niște ființe decăzute cum suntem noi, mântuirea nu poate fi decât un dar.

Pentru a demonstra că mântuirea este doar prin credință, Pavel se întoarce la Geneza 15:6, la Avraam. Subiectul neprihănirii prin credință este abordat așadar chiar în prima carte a Bibliei.

Duminică, 29 octombrie – Legea

1. Care este ideea exprimată de Pavel în Romani 3:31? De ce este ea atât de importantă pentru noi, ca adventiști?

În pasajul acesta, Pavel declară ferm: credința nu desființează Legea lui Dumnezeu. Dar cei care au păzit Legea, poate chiar corpul de legi din întregul Vechi Testament, nu au fost mântuiți prin aceasta. Religia Vechiului Testament, ca și a Nouului, a fost întotdeauna una a harului lui Dumnezeu, dat prin credință celor păcătoși.

2. Citește Romani 4:1-8. Ce argument găsim aici că și în Vechiul Testament mântuirea a fost prin credință, și nu prin faptele Legii?

Conform relatării din Vechiul Testament, Avraam a fost socotit neprihănit pentru că „a crezut pe Dumnezeu”. Prin urmare, și Vechiul Testament ne învață despre neprihănirea prin credință. De aceea, argumentul că „prin credință desființăm Legea” (în greacă, *katargeo*, „facem inutilă”, „invalidăm”) este fals. Mântuirea prin credință este o învățătură foarte importantă a Vechiului Testament. Harul este prezentat peste tot în el. De exemplu, ce a fost întregul ritual al sanctuarului dacă nu o reprezentare a faptului că păcătoșii sunt mântuiți nu prin faptele lor, ci prin moartea unui înlocuitor?

Ce altceva poate să justifice iertarea lui David după relația rușinoasă cu Bat-Şeba? Nu păzirea Legii l-a mântuit, deoarece călcase multe principii ale Legii și merita condamnarea. Dacă era să fie mântuit prin Lege, David n-ar fi putut să fie mântuit nicicum.

Pavel prezintă readucerea lui David în grația divină ca exemplu al îndreptățirii prin credință. Iertarea a fost un act al harului lui Dumnezeu. Acesta este așadar un alt exemplu din Vechiul Testament cu privire la neprihănirea

prin credință. În realitate, religia iudaică a fost dintotdeauna o religie a harului, chiar dacă unii israeliți din vechime au fost legalști. Legalismul a fost o pervertire a ei, nu fundamentul ei.

Gândește-te la păcatul lui David și la iertarea primită (2 Samuel 11:12; Psalmul 51). Ce speranță îți însuflă această istorie? Ce lecție găsești cu privire la modul în care trebuie să-i tratăm noi pe cei căzuți în păcat?

Luni, 30 octombrie – Îndreptățirea, har pentru oricine crede

Subiectul tratat de Pavel nu este doar teologic. El are implicații practice pentru mântuire și pentru relația noastră cu Dumnezeu. Cel care crede că mântuirea trebuie câștigată (că omul trebuie să atingă un anumit standard de sfințenie înainte de a fi îndreptățit și iertat) își va îndrepta atenția, în mod firesc, către sine însuși și faptele sale. Omul cu o religie de acest tip poate ajunge extrem de egocentric.

În schimb, cel care înțelege vestea bună că îndreptățirea este un dar al lui Dumnezeu, total nemeritat, își va îndrepta atenția mult mai ușor și mai firesc către Dumnezeu care l-a iubit și S-a îndurat de el.

Atunci cine va tinde să reflecte dragostea și caracterul lui Dumnezeu: cel care privește la sine sau cel care privește la Dumnezeu?

3. Ce exemple aduce Pavel pentru a demonstra că îndreptățirea este prin credință? Romani 4:6-12

„Cel păcătos trebuie să vină la Hristos cu credință, să se bazeze pe meritele Sale, să pună păcatele lui asupra Purtătorului păcatelor și să primească iertarea Sa. Acesta este motivul pentru care a venit Domnul Hristos în lume. Ca urmare, neprihănirea lui Hristos îi este atribuită păcătosului care se pocăiește și crede. El ajunge să fie un membru al familiei împărătești.” - Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, ed. 2012, p. 215

Mai departe, Pavel explică faptul că mântuirea prin credință nu este doar pentru iudei, ci și pentru neamuri (Romani 4:9-12). De fapt, Avraam nu era iudeu. Strămoșii lui au fost păgâni (Iosua 24:2). Distincția între iudei și neamuri nu exista pe timpul lui. Când a fost îndreptățit (Geneza 15:6), Avram nici măcar nu era circumcis. Prin urmare, el a fost părinte atât al celor necircumciși, cât și al celor circumciși, oferindu-i astfel lui Pavel un excelent exemplu pentru a demonstra universalitatea mântuirii. Hristos a murit pentru toți oamenii, indiferent de rasă ori de naționalitate (Evrei 2:9).

În lumina universalității crucii, a mesajului ei despre valoarea fiecărei ființe umane, de ce este un lucru atât de rău să avem prejudecăți rasiale, etnice sau naționale? Cum putem depista și elimina prejudecățile din gândirea noastră?

Marti, 31 octombrie – Făgăduința

În urmă cu cinci sute de ani, exact în această zi, Martin Luther și-a expus cele 95 de teze pe ușa bisericii din Wittenberg. Studiul nostru de astăzi se ocupă de mântuirea prin credință. În Romani 4:13, sunt puse în contrast „făgăduința” și „Legea”. Pentru învățătura neprihănirii prin credință, Pavel folosește un personaj din Vechiul Testament. El găsește un exemplu în Avraam, pe care toți iudeii îl considerau strămoșul lor. Când Dumnezeu l-a „socotit neprihănit” pe Avraam, Legea nu a avut nicio contribuție. Dumnezeu i-a dat făgăduința că va „moșteni lumea”. El a crezut făgăduința, în sensul că a acceptat rolul și misiunea pe care le implica ea, iar Dumnezeu a lucrat prin el la mântuirea lumii.

4. Cum a încercat Pavel să corecteze concepția legalistă cu privire la mântuire? Romani 4:14-17 (Vezi și Galateni 3:7-9.)

După cum am precizat în introducerea studiului, este important să știm cui i s-a adresat Pavel. Credincioșii iudei erau buni cunoscători ai Legii Vechiului Testament și mulți dintre ei ajunseseră să creadă că mântuirea lor depindea de păzirea Legii, deși în Vechiul Testament nu se găsea o asemenea idee.

În încercarea de a corecta această concepție greșită, Pavel argumentează că Avraam a primit făgăduințele prin credință, și nu prin faptele Legii. De fapt, Tora și sistemul ceremonial au fost date mai târziu, la Sinai.

Argumentul este valabil și în cazul în care Pavel s-ar referi doar la Legea morală, care exista, ca principiu, înainte de Sinai. De fapt, este chiar și mai valabil! Eforturile de a obține făgăduințele lui Dumnezeu prin Lege, declară el, fac credința zadarnică, inutilă. Tonul său este categoric, însă ideea pe care vrea să o transmită este aceea că credința mântuiește și că Legea condamnă. El vrea să arate că încercarea de a obține mântuirea printr-un lucru care conduce la condamnare este inutilă. Noi toți, iudei și neamuri, am călcat Legea și avem nevoie de același lucru de care a avut nevoie Avraam: neprihănirea mântuitoare a lui Isus, atribuită nouă prin credință - un adevăr care a condus în cele din urmă la Reformă.

Miercuri, 1 noiembrie – Legea și credința

Pavel a arătat că modul în care a procedat Dumnezeu cu Avraam dovedește că mântuirea vine prin făgăduința harului, nu prin Lege. Prin urmare, iudeii care își doreau mântuirea trebuiau să renunțe la ideea că o puteau obține prin fapte și să accepte făgăduința făcută lui Avraam, împlinită deja prin venirea lui Mesia. Lucrurile stau la fel pentru toți oamenii care cred că faptele lor „bune” ar fi condiția în baza căreia pot deveni neprihăniți, pot fi îndreptățiți să stea în prezența lui Dumnezeu.

„Principiul că omul se poate mântui prin faptele sale stă la baza oricărei religii păgâne. [...] Oriunde se păstrează acest principiu, oamenii nu mai au nicio piedică în fața păcatului.” - Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, pp. 35-35. Ce înseamnă lucrul acesta? De ce suntem mai expuși la păcat dacă credem că ne putem mântui prin faptele noastre?

5. Cum a explicat Pavel relația dintre Lege și credință în Galateni? Galateni 3:21-23

Dacă ar exista o Lege care să poată da viață, cu siguranță că aceasta ar trebui să fie Legea lui Dumnezeu. Și totuși, Pavel spune că nicio lege, nici chiar Legea lui Dumnezeu, nu poate să dea viață, pentru că toți au călcat-o și sunt condamnați de ea.

În schimb, făgăduința credinței, descoperită mai amplu prin Hristos, îi eliberează de „sub Lege” pe toți cei ce cred, adică îi eliberează de condamnarea ei și de povara efortului de a câștiga mântuirea prin ea. Legea ajunge să fie o povară când este prezentată fără credință, fără har, deoarece, fără credință, fără neprihănirea care vine prin credință, a fi sub Lege înseamnă a fi sub povara păcatului și sub condamnare.

Ce poți să faci ca să nu neglijezi învățătura despre neprihănirea prin credință?

Joi, 2 noiembrie – Legea și păcatul

Ideea că Legea ar fi fost desființată în Noul Legământ este susținută adesea cu texte din Scriptură. Însă logica este șubredă, ca de altfel și doctrina clădită pe ea.

6. Citește 1 Ioan 2:3-6; 3:4 și Romani 3:20. Ce ne spun aceste texte despre relația dintre Lege și păcat?

Cu câteva sute de ani în urmă, scriitorul irlandez Jonathan Swift scria: „Dar poate spune vreun om că, dacă printr-o hotărâre a parlamentului, cuvintele *a bea*, *a trișa*, *a minți*, *a fura* ar fi scoase din limba și dicționarele engleze, ne-am trezi cu toții a doua zi dimineața cumpătați, cinstiți, corecți și iubitori ai adevărului? Este aceasta o consecință logică?” - Jonathan Swift, *A Modest Proposal and Other Satires*, p. 205

Dacă Legea lui Dumnezeu a fost abolită, de ce minciuna, uciderea și furtul continuă să fie fapte păcătoase sau rele? Dacă Legea ar fi fost schimbată, și definiția păcatului ar fi trebuit să fie schimbată și dacă Legea a fost desființată, nici păcatul nu mai există, dar cine crede așa ceva?

În Noul Testament sunt prezente și Legea, și Evanghelia. Legea arată ce este păcatul, Evanghelia îndrumă spre remediul pentru păcat, și anume moartea și învierea lui Isus. Dacă nu este nicio Lege, nu este nici păcat și atunci din ce să mai fim mântuiți? Evanghelia are sens numai în contextul Legii și al valabilității ei continue.

Adesea auzim că Legea a fost desființată la cruce, dar tocmai crucea arată că Legea nu poate fi abrogată sau schimbată. Dacă Dumnezeu nu a abrogat și nici nu a schimbat Legea înainte ca Hristos să moară pe cruce, de ce să facă acest lucru după? De ce nu a eliminat-o după ce au păcătuit primii oameni, crușându-i de pedeapsa pentru călcarea ei? Atunci nici Isus nu ar mai fi trebuit să moară. Nimic nu dovedește valabilitatea continuă a Legii mai bine decât moartea lui Isus. El a murit tocmai pentru că Legea nu putea fi schimbată.

Dacă nu ar fi existat nicio lege divină împotriva adulterului, le-ar fi provocat acest păcat mai puțină durere victimelor lui? Cum te ajută răspunsul să înțelegi de ce este încă valabilă Legea lui Dumnezeu? Care au fost consecințele călcării Legii lui Dumnezeu în experiența ta?

Vineri, 3 noiembrie – Un gând de încheiere

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, cap. „Hristos, centrul soliei”, ed. 2012, pp. 334-335; *Patriarhi și profeți*, cap. „Chemarea lui Avraam”, ed. 2015, pp. 118-121; „Legea și legămintele”, pp. 365-365; *Viața lui Iisus*, cap. „Predica de pe Munte”, ed. 2015, pp. 259-261; „Controversa”, pp. 520-521; „S-a isprăvit!”, pp. 663-665.

„«Celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat» (4:4). Apostolul explică aici pasajul citat (Geneza 15:4-6) pentru a trage o concluzie și a dovedi din el că îndreptățirea este prin credință și nu prin fapte. El face aceasta mai întâi prin explicarea înțelesului cuvintelor «i-a fost *socotită* ca neprihănire». Cuvintele acestea explică faptul că Dumnezeu îi primește [pe *păcătoși*] prin har și nu datorită faptelor lor.” - Martin Luther, *Commentary on Romans*, p. 82

„Dacă poate reuși să-l determine pe om să atribuie valoare propriilor fapte, ca fiind merite și neprihănire, Satana știe că poate să-l biruie prin ispitele lui și să-l facă o victimă și o pradă. ... Stropiți ușorii cu sângele Mielului de pe Golgota și veți fi în siguranță.” - Ellen G. White, *Review and Herald*, 3 septembrie 1889

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Ezechiel 30-36

1. Cine a fost asemănat atât cu un leu, cât și cu un crocodil?
2. Cine venea „cu grămada” la Ezechiel să asculte Cuvântul Domnului, fără să-l împlinească?
3. Despre cine a spus Domnul că „se pășteau numai pe ei înșiși, și nu pășteau oile”?
4. În ce privință a promis Domnul că Se va lăsa înduplecat de casa lui Israel?

Profeți și regi, capitolul 44

5. De cine este Cerul foarte aproape?